О П Р Е Д Е Л Е Н И Е
№ 28972

гр. София, 17.07.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 17 състав,** в закрито заседание на 17.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

като разгледа дело номер **8788** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 2, вр. ал. 4 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Галена С. Г., ЕГН [ЕГН], чрез пълномощника си адв.К. Ч. – САК срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-1540704/09.07.2026 г., издадена от мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на основание чл. 22 ЗАНН и за нарушение по чл. 175, ал. 3 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) й е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, буква "з) гг" от ЗДвП - временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. В жалбата е направено искане да бъде спряно допуснатото по закон предварителното изпълнение на заповедта. Искането е мотивирано с твърдението, че заповедта е явно незаконосъобразна, както и че отнемането на СУМПС ще пречи на Г. да се грижи за двете си деца. Посочва, че на нея е предоставено упражняването на родителските права спрямо децата, като се налага да ги води на курсове и целодневни занятия през лятната ваканция. Навежда още, че отнемането на СУМПС ще ѝ пречи да върши ползотворно работата си.

Настоящият съдебен състав, като съобрази доводите в жалбата и приложените към административната преписка доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Със заповедта временно е ограничена правоспособността на молителката да управлява МПС по повод висящо административно-наказателно производство за изпълнителни деяния по чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП, като водач на лек автомобил М. АМГ Г 63 с временни регистрационни табели № 853М191 управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред и по чл. 98, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, като водач, който престоява като втори ред в активна лента за движение по спрели МПС по посока на движението.

В искането е посочено, че ако не бъде спряно изпълнението на обжалваната ПАМ до разрешаване на правния спор по валидността и законосъобразността на заповедта, молителката би понесла

неимуществени вреди изразяващи се в болка и страдание, както за нея, така и за семейството ѝ, а вредите ще са пряка и непосредствена последица от административния акт, надхвърлящи преследваната с него цел. Твърди се още, че вредите са посочени по вид, размер и основание, а искането е скрепено с доказателства, което от своя страна води до извод, че вредите биха били значителни и/или трудно поправими, за да обусловят спиране изпълнението на заповедта. Обществения интерес от спиране на предварителното изпълнение не би бил засегнат в значима степен, а обратно - предварителното изпълнение на невлязлата в сила ПАМ - прекратяване на регистрацията ще причини значителна и трудно поправима вреда за адресата на мярката.
При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:
Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 1, буква "з) гг" от ЗДвП чл. 171, т. 1, буква "3",) гг" от ЗДвП, за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, предвижда прилагането на ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява МПС, което не е регистрирано по съответния ред. Съгласно чл. 174, ал. 3 ЗДвП, в случаите по чл. 171, т. 1 от ЗДвП свидетелството за управление на моторно превозно средство на водача се изземва със съставянето на акта за установяване на административното нарушение. Съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП обжалването на заповедите по чл. 172, ал. 1 се извършва по реда на АПК, а съгласно чл. 172, ал. 6 от ЗДвП подадената жалба не спира изпълнението на приложената административна мярка.
Доколкото искането за спиране е направено при наличие на висящо производство по оспорване на процесната заповед, искането за спиране на предварително изпълнение е допустимо. По същество, същото е неоснователно.
Съгласно чл. 166, ал. 4 от АПК, допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на чл. 166, ал. 2 от АПК.
Според чл. 166, ал. 2 от АПК, при всяко положение на делото до влизането в сила на решението по искане на оспорващия съдът може да спре предварителното изпълнение, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. Изпълнението може да се спре само въз основа на нови обстоятелства.
От анализа на цитираните разпоредби става ясно, че, за да бъде спряно предварителното изпълнение, жалбоподателят следва да заяви и докаже липсата на предпоставките предвидени в разпоредбата на чл. 60, ал. 1 АПК, както и вида и вероятността за настъпване на твърдените вреди от изпълнението, за да се прецени дали са значителни или трудно поправими като основание за спирането му. По отношение на жалбоподателя следва да се установи защитим по смисъла на чл. 60, ал. 1 АПК личен интерес, противопоставим с по-голяма тежест на презюмирания от законодателя обществен интерес. За значителни вреди се преценяват вреди, които имат определено материално изражение, а като трудно поправими – вреди, които ограничават/засягат основни права и/или ценности. Необходимо е да се докаже и високата вероятност за тяхното настъпване в патримониума на молителя.
Във всички случаи съдът дължи преценка и за спазване на императивното изискване за съразмерност по чл. 6 АПК. Принудителната административна мярка, каквато по дефиниция и по съдържание е приложената мярка по чл. 171, т. 1 от ЗДвП е форма на държавна принуда, налагаща неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно оправдан резултат. Правният резултат, който законът цели с прилагането на процесната ПАМ е осигуряване безопасността по пътищата.
Разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и чл. 6, ал. 5 АПК регламентират като проявление на принципа за

съразмерност задължение за административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето.
В случая от представените по преписката доказателства: АУАН № GA- 1167513; Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-1540704/09.07.2026 г.; Трудов договор № 6/ 14.10.2025 г.; Длъжностна характеристика на длъжността „технически сътрудник“; Допълнително споразумение № 1/ 31.03.2026 г.; Допълнително споразумение № 2/ 30.04.2026 г.; удостоверение за раждане на В. Г. Г. и удостоверение за раждане на Г. Г. Г. е видно, че приложената ПАМ не се явява явно несъразмерна, тъй като през периода на висящност на делото по основната жалба молителката няма да бъде значително затруднена в ежедневните си функции. Изложените в жалбата доводи за затруднения в ежедневието на жалбоподателя са общовалидни и относими по принцип към последиците от всяка принудителна административна мярка от този вид. Не е обосновано евентуалното настъпване на вреди, които по своя характер да могат да бъдат преценени като значителни или труднопоправими. Възрастта на децата на Г. посещаването на курсове и целодневни занятия през лятната ваканция не предполага необходимост от управление на процесното МПС. Редно е да се отбележи също, че отнемането на СУМПС няма да затрудни повече от обичайното жалбоподателката в изпълнението на трудовите ѝ задължения. Освен, че изпитателният срок по трудовият ѝ договор е вече изтекъл, в трудовата характеристика на заеманата от жалбоподателката длъжност не е предвидено като задължителна характеристика шофиране, което да изисква притежаването на СУМПС. Ноторно известно е и наличие на добре уреден обществен транспорт. (Определение № 7781 от 9.07.2026 г. на ВАС по адм. д. № 6684/2026 г., VII о.)
На основание чл. 166, ал. 4 вр. с чл. 2 АПК допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон може да се спре само въз основа на нови обстоятелства, за каквито в случая не са предоставени доказателства. Липсват и твърдения за такива в искането. Следователно условията по чл. 166, ал. 2 АПК не са налице в процесния случай.
По своята правна природа ПАМ е средство за защита на права и законни интереси на други правни субекти, държавата и обществото. В случая допуснатото по закон предварително изпълнение на заповедта постига реалния ефект на предварителното изпълнение. Комплексният анализ на гореизложените факти сочи, че препятствията, които създават процесните ПАМ, не представляват значителна или трудно поправима вреда за Галена Г. като оспорваща, противопоставима на обществения интерес, поради което молбата по чл. 166, ал. 4. във вр. с ал. 2 АПК за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на посочената в особеното искане заповед за принудителна административна мярка по чл. 171. т. 1 от ЗДвП – "временно отнемане на СУМПС " следва да се отхвърли като неоснователна.
По изложените съображения, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Галена С. Г. за спиране на предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-1540704/09.07.2026 г.
Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: